

og voteringen i højesteret og for det nedsatte udvalg ovenfor refererede stilling til disse spørgsmål. Højesteret havde i en erklæring bestemt frarådet prøvens afskaffelse, men havde tilsluttet sig de af de to medlemmer af det sagkyndige udvalg foreslåede lettelser i adgangen til at gennemføre prøven. Endvidere oplyste ministeren, at et flertal inden for Sagførerrådet gik ind for at afskaffe prøven.

Justitsministerens forslag angående *højesteretssagførerprøven* gik ud på afskaffelse af denne og på, at der skulle gives landsretssagførere, der havde været i virksomhed som sådanne i 5 år, almindelig møderet for højesteret. Han motiverede forslaget herom således:

„Højesteretssagførerprøven medfører for en part en stærk begrænsning i valget af, hvilken sagfører der skal møde for ham i en højesteretssag. Hvis han ikke vil lade sig repræsentere af den sagfører, som har mødt for ham i landsretten, er han nødt til at antage en af de få højesteretssagførere, medens han ikke kan vælge en landsretssagfører, selv om denne måtte have nøjere kendskab til parten og hans livsvilkår og til sagens lokale, økonomiske eller sociale baggrund.

Det må også fremhæves, at det er overordentlig vanskeligt for landsretssagførere, der ikke er ansat på et højesteretssagførerkontor, at få de fornødne prøvesager. Denne vanskelighed afhjælpes ikke tilstrækkeligt ved de lettelser, som foreslås af de to udvalgsmedlemmer, der vil opretholde prøven, og den har til følge, at ikke alle kvalificerede har samme adgang til at blive højesteretssagførere.

Det må dernæst tillægges vægt, at langt den overvejende del af sagførerstanden går ind for at afskaffe højesteretssagførerprøven. Jeg kan ikke se, at de indvendinger, der er rejst imod at afskaffe højesteretssagførerprøven, er af så væsentlig betydning, at prøven bør bevares.

Man har især henvist til, at procedurens kvalitet for højesteret skal sikres, og at det har stor betydning at afskære unødvendige appeller til højesteret. Hertil kan jeg anføre, at det næppe kan siges, at højesteretsproceduren stiller væsentligt større krav til sagførerne end landsretsproceduren, og langt de fleste landsretssagførere vil være i stand til at procedere i højesteret på tilfredsstillende måde, når de har været i virksomhed som landsretssagførere i 5 år og fået erklæring fra landsretten om, at de er øvede i procedure. I denne forbindelse skal jeg pege på, at lovforslaget udvider højesterets nuværende, kun i beskedent omfang benyttede adgang til at fratage en landsretssagfører mødeberettigelsen for højesteret i egne sager til at gælde alle landsretssagførere, der efter forslaget får almindelig mødeberettigelse for højesteret. Jeg mener endvidere, at det er fejlagtigt at antage, at der vil forekomme flere unødvendige appeller til højesteret, fordi erfarne landsretssagførere får almindelig møderet for højesteret.“

Vedrørende spørgsmålet om *voteringsordningen i højesteret* op-